

دختر عروسكي؛ كودك همسري كه معلم خلبانان امريكايي شد

31 خرداد 1401

داستان شگفت‌انگيز اولين زني كه با چتر نجات از هواپيما پريد

اين داستان شگفت‌انگيز جورجيا تائيني برادويك است. اولين زني كه از هواپيما با چتر نجات پريد. او همچنين اولين انساني است كه بعد از ايجاد نقص در باز شدن چتر نجات مشكل را به صورت دستي حل كرد.

داستان چتربازي و پرش با چتر نجات قديمي‌تر از آن است كه مردم تصور مي‌كردند. گفته مي‌شود لئوناردو داوینچی نخستين نفری بود كه چیزی شبیه به چتر نجات را اختراع كرد و بعد از آن اين ایده توسط دانشمندان و مخترعين متعدد بسط يافت تا ماجراجويان و افراد فعال در حوزه‌هاي هوانوردي به شكل‌هاي مختلف از آن استفاده كنند. هنوز مشخص نيست دقيقا چه كسي براي نخستين‌بار از چتر نجات استفاده كرد. همانطور كه مشخص نيست دقيقا از چه زماني چتربازي مرزهاي بين ماجراجويي، ورزش و فعاليت‌هاي نظامي را درنورديد. اما همه مي‌دانند امروز يعني ۲۱ ژوئن روزي است كه يك زن براي نخستين‌بار با چتر نجات از هواپيماي در حال حركت پريد.

جورجيا آن تامپسون در ۸ آوريل ۱۸۹۳ در كاروليناي شمالي به دنيا آمد. او تنها ۳ پوند (كمتر از يك و نيم كيلو) وزن داشت و بنا بر اين به او لقب Tiny (كوجك) دادند. اين نام تا آخر عمر روي او ماندگار شد. زيرا وقتي به‌طور كامل رشد كرد تنها ۵ فوت (۱۵۲ سانتيمتر) و ۸۰ پوند (كمي بيشتر از ۳۶ كيلوگرم) وزن داشت. جورجيا در ۱۲ سالگي [ازدواج](#) كرد و در ۱۳ سالگي صاحب دختري به نام وِرا شد. شوهرش مدتي بعد در يك تصادف از دنيا رفت و تائيني مجبور شد روزانه ۱۴ ساعت در يك كارخانه پنبه‌بافي كار كند تا خانواده كوچكش تامين باشند.

در سال ۱۹۰۷ تائيني نمايش «برادويك‌ها و هوانوردان مشهور فرانسوي‌شان» راديد. در آن نمايش اجراكنندگان با بالن به آسمان رفتند و سپس با چتر نجات به پايين پريدند و اين تماشاگران را به وجد آورد. جورجيا كه تحت تاثير نمايش قرار گرفته بود پيش مدير نمايش يعني چارلز برادويك رفت و پرسيد آيا او مي‌تواند عضوي از گروه باشد؟ چارلز پذيرفت و او را بعد از پذيرفتن شروط مادر جورجيا استخدام كرد. يكي از شروط اين بود كه جورجيا بايد قيد دخترش را مي‌زد و ماهانه برايش مقرري مي‌فرستاد. چارلز او را در هنر پرش با چتر آموزش داد و در سال ۱۹۰۸ رسماً او را استخدام كرد. وقتي اين اتفاق افتاد نام جورجيا رسماً به تائيني برادويك تبديل شد. (در برخي منابع فارسي به اشتباه ذكر شده چارلز برادويك پدر تائيني برادويك است و اين دختر با چتر نجاتي كه پدرش اختراع كرده بود پريد!)

تائيني در گروه به «دختر عروسكي» معروف بود. او لباس‌هاي شكوفه‌دار با پايپون‌هاي صورتی روي مچ به همراه روبان‌هاي قرمز لاي موهايش مي‌پوشيد. وقتي فقط ۱۵ سال داشت در يك اجرا در كاروليناي شمالي در سال ۱۹۰۸ از بالن پريد. او بعداً در توصيف احساسات خود گفت: «به تو مي‌گويم عزيزم اين

فوق‌العاده‌ترین حس دنیا بود.»

تاینی و چارلز برادویک با نمایش پرش از بالن به سراسر ایالات متحده سفر کردند. در سال ۱۹۱۲ اجرای آنها محبوبیت گذشته خود را از دست داد. خوشبختانه همان زمان تاینی با خلبانی مشهور به نام گلن مارتین آشنا شد و این فرصت جدیدی در اختیار او قرار داد. گلن که پرش‌های تاینی از بالن را دیده بود از او پرسید آیا می‌خواهد به جای بالن از هواپیما بپرد؟ تاینی بلافاصله موافقت کرد که برای مارتین کار کند. شرکت هواپیماسازی او هنوز هم فعال است و با نام مارتین ماریتا کار می‌کند.

در آماده‌سازی برای پرش با چتر، چارلز برادویک چتر نجاتی برای تاینی ساخت که از ابریشم ساخته شده بود. چتر را در یک کوله‌پشتی بسته‌بندی می‌کردند. این بسته به یک ژاکت متصل بود که چتر باز آن را می‌پوشید. کل مجموعه با یک تسمه به بدنه هواپیما وصل می‌شد. قرار بود وقتی تاینی از هواپیما می‌پرد نوار پاره، پوشش باز و چتر او پر از هوا شود.

در اولین پرش تاینی از یک صندلی در پشت کابین خلبان آویزان شد در حالی که چتر نجات در قفسه بالایی سرش قرار داشت. مارتین ارتفاع پرواز را تا ارتفاع دو هزار فوتی برد و سپس تاینی اهرم کنار صندلی‌اش را رها کرد و به بیرون پرید. این پرش موفقیت‌آمیز بود و او در پارک گریفیث در لس‌آنجلس فرود آمد و تبدیل به اولین زنی شد که از هواپیما با چتر نجات می‌پرد. پس از اولین پرش از هواپیما مارتین تاینی در سراسر کشور با پیشنهادات زیادی مواجه شد. او بعدها اولین زنی لقب گرفت که با چتر به داخل آب پرید.

در سال ۱۹۱۴ و در آغاز **جنگ جهانی اول** نمایندگان نیروی هوایی ارتش از تاینی در سن‌دیگو بازدید کردند و از او خواستند پرش از یک هواپیما نظامی را نشان دهد. در آن زمان بسیاری از خلبانان نیروی هوایی کشته شده بودند و ارتش از تاینی می‌خواست نشان بدهد چطور باید از هواپیما با چتر نجات خارج شوند. در طول این آموزش تاینی چهار پرش در جزیره شمالی سن‌دیگو انجام داد. سه مورد اول به آرامی پیش رفت اما در پرش چهارم تسمه متصل به چتر نجات به دلیل وزش باد شدید دور دم هواپیما پیچید. تاینی که میان زمین و آسمان گیر کرده بود و راه برگشت هم نداشت عوض وحشت تمام نوار را به صورت دستی پاره کرد و این باعث شد به سمت زمین سقوط کند. او همچنان خودش را خونسرد نگه داشت و با دست موفق شد چتر نجات را آزاد کند. او با موفقیت به زمین نشست. او بدون اینکه بداند تبدیل به اولین انسان روی زمین شد که چتر نجات را به صورت دستی باز می‌کرد. سال‌ها بعد این ایده توسط مخترعین بسط یافت تا از این پس چترها بتوانند هر موقع که خواستند چتر نجات را باز کنند نه اینکه چترها بلافاصله بعد از جدا شدن از هواپیما به صورت خودکار باز شوند.

آخرین پرش تاینی برادویک در سال ۱۹۲۲ بود. زمانی که او فقط ۲۹ سال داشت. مشکلات مزمن در مچ پای او باعث شد کناره‌گیری کند. او در آن زمان اظهار داشت: «من در آسمان خیلی بهتر نفس می‌کشم. آرام‌تر هستم چون به خدا نزدیکم.» تاینی در طول زندگی افتخارات و جوایز بسیاری از جمله جایزه پیشگام هوانوردی ایالات متحده و مدال جان گلن را دریافت کرد. او در سال ۱۹۶۴ به عضویت افتخاری لشکر ۸۲ هوآبرد در Ft. Bragg درآمد. به او گفته شد هر زمان خواست می‌تواند بپرد. او در سن ۸۵ سالگی درگذشت و در کارولینای شمالی ایالت زادگاهش به خاک سپرده شد.